

ELS PAPERS

Feia fred, massa per ser un vespre de setembre. Ivonne es va apujar el coll de la jaqueta i va comprovar una altra vegada que tenia el paquet. Tot seguit va mirar el rellotge i el va maleir en veu baixa. Feia tard, concretament, trenta-dos minuts.

Ivonne era una noia d'uns vint-i-cinc anys, esvelta, d'ulls clars i cabells negres. Era tímida, simpàtica i bona persona. Feia poc que havia acabat els estudis de bibliotecària i un dels professors que havia tingut a l'últim curs de carrera, l'Alexandre Giró, li havia trobat la seva primera feina com a ajudant en una biblioteca d'un barri situat al sud-oest de la ciutat.

Els companys de la Ivonne no van entendre perquè l'Alexandre, un home de mitjana edat, seriós i intel·ligent havia proporcionat aquell lloc de treball a la Ivonne si ella, encara que fos molt treballadora, no era cap dels alumnes brillants del seu curs. Alguns estudiants van fer córrer que els dos mantenien una relació en secret i tothom va donar per fet que aquest havia estat el motiu pel qual el professor l'havia col·locat.

La noia que no sabia res de tots aquests rumors estava molt contenta amb la seva feina i discreta i responsable com era, aviat es va guanyar la confiança de la seva cap, la directora de la biblioteca. Al cap d'un parell de mesos, l'Alexandre va aparèixer un dia per consultar uns arxius. Quan va haver acabat, va anar a veure a la Ivonne i després de saludar-la li va demanar un petit favor: havia de treure de l'arxiu uns documents que ell necessitava per un treball d'investigació que estava fent i a canvi li pagaria molts diners. Ella li va dir que era impossible, que estava totalment prohibit treure de la biblioteca aquell tipus de documents. Però ell continuà insistint en la importància d'obtenir aquells papers i li va recordar que amb els diners que guanyaria podria operar a la seva mare que feia molt de temps que estava malalta.

La mare de la Ivonne s'havia quedat vídua, quan la seva filla era petita i havia aconseguit amb el seu esforç que la Ivonne estudiés una carrera. Ara ja feia temps que li havien detectat un càncer, però no es podia operar perquè no tenia diners. Quan la Ivonne va veure que si accedia a fer el que li demanava l'Alexandre podria salvar la seva mare, no s'ho va pensar més i li va dir que sí.

Havien quedat el dia 13 de setembre a les set de la tarda, ell es presentà amb un retard, com era habitual. Ella li dona el paquet i ell un sobre tancat. Tots dos van comprovar el contingut i es van acomiadar. La Ivonne, espavilada com era, havia notat que l'Alexandre estava molt neguitós i que volia acabar ràpid l'entrega dels papers. Ella sospità que l'havia estat mentint, el va seguir.

Agafà un taxi, que el conduí a un polígon industrial abandonat, als afores de la ciutat i va veure com li entregava el mateix paquet que li havia donat ella a un home estrany, amb gavardina i ulleres fosques. L'home li va donar un sobre i després van marxar.

La Ivonne aquella nit no va dormir perquè pensava que amb la seva acció havia traït la confiança de la seva cap, i també perquè es preguntava qui era l'home que finalment s'havia quedat amb els papers que ella havia tret de la biblioteca.

TERESA LLAURADÓ PONT

2n premi de 2n d'ESO